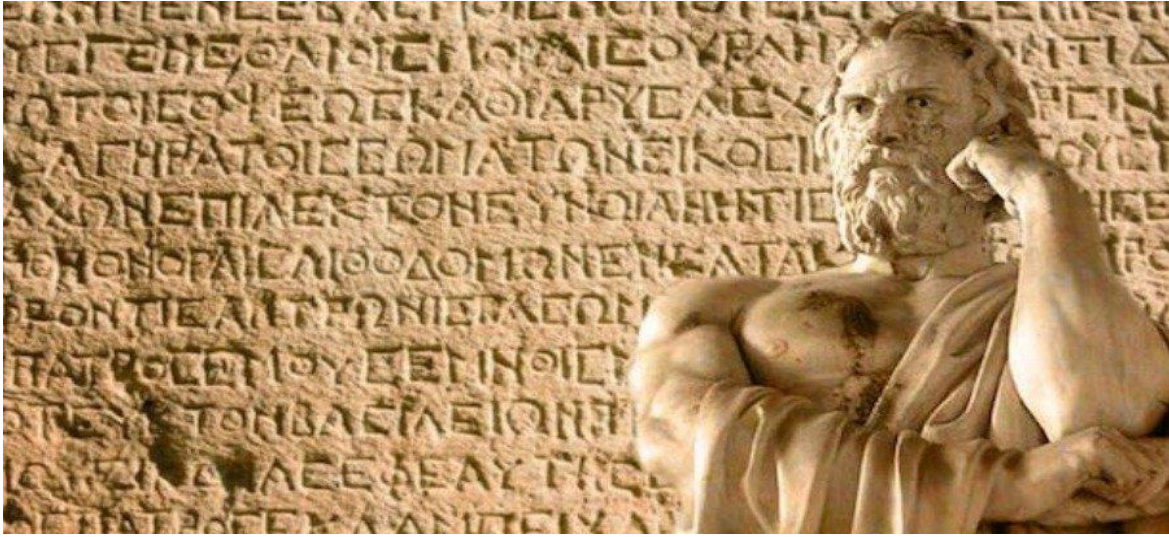

Γνώση, Γλώσσα και Σοφία.

του Δημήτρη Βόγγολη.*

Τα τελευταία χρόνια η γλώσσα αντιμετωπίζει καινούργιο εχθρό και φοβάμαι ότι θα έχει τη μοίρα των καταστραμμένων κάστρων που έπεσαν γιατί τα πρόδωσαν από μέσα. Ο λόγος για το έγκλημα που συντελείται στο εκπαιδευτικό σύστημα και την απαράδεκτη αλλοίωση που υφίσταται η γλώσσα με τα greeklish. Έχω την εντύπωση ότι με το να μην κεντρί-ζουμε το ενδιαφέρον των νέων στη χρήση της Ελληνικής Γλώσσας με ιστορικά γεγονότα χωρίς περιγραφές δεν θα εγκαταλείψουν τα Greeklish τα οποία οδηγούν στον αφανισμό της ελληνικής γλώσσας. Τη γλώσσα μας που κατά τον Ζήνωνα , διέπουν 5 Αρετές:

- 1^{ον} ο Ελληνισμός, να χρησιμοποιούμε δικές μας λέξεις,
- 2^{ον} η σαφήνεια,
- 3^{ον} η συντομία, να λέμε αυτό που πρέπει, όχι λιγότερο , ούτε περισσότερο,
- 4^{ον} η κυριολεξία να λέμε αυτό που θέλουμε και όχι μεταφορικά,
- 5^{ον} το πρέπον ή κατασκευή ,ο λόγος να έχει συντακτική μορφή και τεχνική.

Πάντα προτρέπω τους Αθλητές στον χώρο μου να γράφουν Ελληνικά και ας κάνουν λάθη κανείς δεν γνωρίζει την Ελληνική γλώσσα.

Θα ξεκινήσω με ένα λογοπαίγνιο που αναδεικνύει τη σοφία των προγόνων μας. Κάποτε ο Διογένης επισκέφθηκε τον οφθαλμίατρο Διδύμωνα.

Ο Διδύμων, οφθαλμίατρος της εποχής εξετάζει το μάτι μιάς κοπέλας. Ο Διογένης τον βλέπει. Ξέρει ο Διογένης ότι ο Διδύμων είναι τύπος ερωτίλος, κοινώς γυναικάς. Και του λέει «Πρόσεξε Διδύμωνα, μήπως εξετάζοντας τον οφθαλμό, πειράξεις την κόρη». Η κόρη πήγαινε και στην κόρη του οφθαλμού και στην κοπέλα, διπλή έννοια και όχι παρεξηγήσιμη.

Όταν κρατικοί παράγοντες και ακαδημαϊκοί κάνουν επίθεση κατά της ελληνικής γλώσσας και υποστηρίζουν την κατάργηση των αρχαίων ελλη-νικών, διαπράττουν μεγάλο έγκλημα.

Υπάρχει μία έκδηλη προσπάθεια να υποβαθμισθεί το ηθικό του Ελληνισμού, να αφανισθεί η γλώσσα η ιστορία, να αποκοπεί από τις ρίζες, γιατί δένδρο χωρίς ρίζες και χωρίς παρελθόν δεν έχει μέλλον.

Τη διάθεση υποβαθμίσεως της γλώσσας τη βλέπουμε παντού στη θρησκεία, στα ΜΜΕ στην παιδεία στην Ιστορία και αλλού.

Υπάρχουν κοινωνίες που αντιστέκονται, εφημερίδες που διστάζουν να εκμαυλιστούν από το πρωτείο των εντυπώσεων. Μια τέτοια αντίσταση στην Ελλάδα θα ήταν προϋπόθεση ιστορικής επιβίωσης και συλλογικής αξιοπρέπειας. Θα την παραλλήλιζε κανείς με κάτι σαν «κρυφό σχολειό»: άμυνα της ανθρωπιάς του ανθρώπου, όταν όλα τα σκιάζει η φοβέρα των «Αγορών» και τα πλακώνει η σκλαβιά σε δανειστές και «επενδυτές».

Ο Καθηγητής κ. Γιανναράς στην Καθημερινή γράφει στις 10 Φεβρουαρίου 2020 με τίτλο «Αυτοχειρία εκπαιδευτική»:

«Είναι η ακρότατη οδύνη, ο ασφυκτικότερος πνιγμός: Η γλώσσα που μας την έδωσαν ελληνική, να κακοποιείται ατιμωτικά και να γελοιοποιείται σε κάθε πτυχή του δημόσιου βίου, ο λειτουργικός αναλφαβητισμός να μαστίζει τον μισό πληθυσμό της χώρας, το σχολειό συνεχώς να εξευτελίζεται και το φροντιστήριο θριαμβικά να ηγεμονεύει, και όμως πρώτη έγνοια του υπουργείου Παιδείας να παραμένει η ενίσχυση του ρόλου των συνδικαλιστών στη λειτουργική στελέχωση της Εκπαίδευσης («Κ» 2.2.2020), όπως και το κομματικό αλισβερίσι για την ηγεσία του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής, του ΔΟΑΤΑΠ, της νεόφυτης Εθνικής

Αρχής Ανώτατης Εκπαίδευσης! Μα την αλήθεια, αυτοκτονούμε παίζοντας καραγκιόζη».

Ο δε εκλιπών Σαράντης Καργάκος είπε: «Βγάλαμε τα Αρχαία , βγάλαμε τα μάτια μας».

Η μεγάλη γλωσσολόγος Mcdonalds η οποία έβαλε τον θησαυρό της Ελληνικής γλώσσας σε έναν ηλεκτρονικό δίσκο στον υπολογιστή και τον ονόμασε Ίμυκο τον προσέφερε στο ελληνικό κράτος, περιέλαβε μέσα 72.000.000 λήμματα από τα οποία τα 6.000.000 είναι λέξεις της ελληνικής γλώσσας.

Οι υπεύθυνοι του προγράμματος υπολογίζουν ότι οι Ελληνικοί λεκτικοί τύποι θα φθάσουν στα 90.εκατομμύρια. Οι επιστήμονες πληροφορικής Η/Υ προχωρημένης τεχνολογίας δέχονται ως νοηματική γλώσσα μόνο την Ελληνική, τις υπόλοιπες γλώσσες τις χαρακτήρισαν σημειολογικές.

Οι λέξεις στην Ελληνική γλώσσα έχουν πρωτογένεια, ενώ στις άλλες γλώσσες είναι συμβατικές απλώς λέγονται γιατί έτσι συμφωνήθηκε από αυτούς που την χρησιμοποιούν.

Με άλλα λόγια, πρόκειται για μια εκδήλωση της τάσης για επιστροφή του παγκόσμιου πολιτισμού στο πνεύμα και τη γλώσσα των Ελλήνων. Η Ελληνική Γλώσσα είναι θυγατέρα της σοφίας, της θείας σοφίας και τροφός των άλλων γλωσσών που σημαίνει ότι μία είναι η συμπαντική γλώσσα και όλες οι γλώσσες του κόσμου είναι διαιρέσεις από τη μία συμπαντική και ο Έλλην λόγος προκοσμικός διότι η ακρίβεια των εννοιών δεν δίδεται σε καμία άλλη γλώσσα πχ. Γαία και γέα ,ομόηχες λέξεις με ξεχωριστή έννοια .

Ένας γεωμέτρης όταν μετράει την επιφάνεια της γης οριζόντια κάνει γεωμέτρηση αν τη μέτραγε κάθετα τότε θα έκανε γαιομέτρηση, διότι μετρώνται όλα τα γαιώδη σώματα του σύμπαντος, όλα τα επίπεδα της γης.

Χωρίς τα φωνήεντα θα είχαμε σκότος άρα με την σωστή χρήση λαμβάνουμε το σωστό νόημα της κάθε Ελληνίδος λέξεως. Και είναι μέγα λάθος όταν στα βιβλία του Γυμνασίου αναγράφεται ότι το αλφάβητο το πήραμε από τους Φοίνικες που και αυτοί Έλληνες ήταν και αφού είχαν μόνο σύμφωνα πώς θα λέγανε το «Οία έω ώ υιέ αεί εί » που σύμφωνα δεν υπάρχει στην πρόταση; Μιλάμε την ίδια γλώσσα από αρχαιοτάτων χρόνων.

«Από την εποχή που μίλησε ο Όμηρος ως τα σήμερα, μιλούμε, ανασαίνουμε και τραγουδούμε με την ίδια γλώσσα». Γιώργος Σεφέρης.

Το μυστικό δεν είναι ούτε η γραμματική, ούτε το συντακτικό, ούτε τα κείμενα του Ομήρου ή των άλλων αρχαίων συγγραφέων αλλά ο μηχανισμός χρήσης του Έλληνας λόγου στη γλώσσα τη σημερινή να κάνουμε τις συνθέσεις. Η σύνθεση και τα παράγωγα σήμερα στη νέα ελληνική γλώσσα γίνονται μόνο με τον Όμηρο συνεπώς ομιλούμε όλοι αρχαία Ελληνικά αλλά απλώς δεν το γνωρίζουμε . Και για να αποδείξουμε ότι έτσι είναι καταφεύγουμε στη σύνθεση και τα παράγωγα.

Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος κατέβηκε στη Κόρινθο, ήθελε να γνωρίσει τον Διογένη και έστειλε ένα υπασπιστή του να βρει τον Διογένη που ήταν στο Κράθειο και να του τον παρουσιάσει. Αφού ο υπασπιστής τον εντόπισε, του είπε: «Σε ζητεί ο Βασιλεύς Αλέξανδρος να σε δει». Ο Διογένης απάντησε «Εγώ δεν θέλω να τον δω. Εάν θέλει αυτός ας έρθει να με δει». Και πράγματι, ο βασιλεύς Αλέξανδρος πήγε να δει γιατί ο εκπαιδευτής του ο Λεωνίδας ήτα μαθητής του Διογένη. Τον πλησιάζει ο Αλέξανδρος και του λέει «Είμαι ο Βασιλεύς Αλέξανδρος». Ο Διογένης ατάραχος απαντά «Και γώ είμαι ο Διογένης ο Κύων».Ο Μέγας Αλέξανδρος απορεί και του λέγει «Δεν με φοβάσαι;». Ο Διογένης απαντάει «Και τί είσαι; Καλό ή κακό;».

Ο Αλέξανδρος μένει σκεπτικός. Δεν μπορεί ένας βασιλεύς να πει ότι είναι κακό, και άμα είναι καλό, γιατί κάποιος να φοβάται το καλό; Αντί να απαντήσει ο Αλέξανδρος τον ερωτά εκ νέου «Τί χάρη θές να σου κάνω;» και ο Διογένης ξανά με λογοπαίγνιο απαντά «Αποσκότησόν με». Όταν θέλουμε να απαξιώσουμε κάτι το λέμε και σήμερα σκοτίστηκα! Βγάλε με δηλαδή από το σκότος, την λήθη, και δείξε μου την αλήθεια. Με το έξυπνο λογοπαίγνιο του Διογένη, η απάντηση του μπορεί και να εννο-

ηθεί ως «Σταμάτα να μου κρύβεις τον ήλιο», καθώς οι κυνικοί πίστευαν πως η ευτυχία του ανθρώπου βρίσκεται στη λιτότητα, στη ζεστασιά του ήλιου και δεν ζητεί τίποτα από τα υλικά πλούτη.

Μόλις το άκουσε αυτό ο Αλέξανδρος είπε το περίφημο: «Εάν δεν ήμουν Αλέξανδρος, θα ήθελα να ήμουν Διογένης».

Λώπο λέμε το ρούχο, το λέμε και σήμερα αλλά δεν το ξέρουμε στη σύνθεση λέμε λωποδύτης αυτός που διεισδύει στο ρούχο.

Λέμε πόρτα και όχι θύρα, αλλά στη σύνθεση χάνεται η πόρτα και λέμε παράθυρο με τα παράγωγα θυρωρός, θυροκόλληση δεν λέμε πορτοκόλληση, ούτε παράπορτο.

Το ίδιο συμβαίνει και με το καράβι η ναυς στη σύνθεση χάνεται το καράβι και λέμε Ναυτικό ναυάγιο, ναυτιλία .

Όταν κατηγορήθηκε ο Ερατοσθένης γιατί πήγαινε με τους κακούς και πονηρούς ανθρώπους αποκρίθηκε: «και ιατροί μετά των νοσούντων» πού είναι η νεκρά γλώσσα; ότι λέμε σήμερα τα έλεγε και ο Ερατοσθένης (276-194πχ) δεν ξέρουμε την νόσον; Τον νοσοκόμο, την νοσηλεία, τα νοσήλια;

Άλλο παράδειγμα όταν ζητήσουμε ένα ποτήρι ύδατος αντί νερού, θα μας κοιτάξουν παράξενα στη σύνθεση όμως λέμε εταιρία υδάτων, ενυδρείο, υδατάνθρακες, υδραυλικός.

Στον Όμηρο και την καθαρεύουσα λέμε το αυγό ωόν, όποιος θα ζητήσει από τον μπακάλη ένα ωόν θα τον κοιτάξουν παράξενα, ποιο παράξενα όμως στη σύνθεση θα κοιτάξει ένας γυναικολόγος όταν μια γυναίκα του πει:

Γιατρέ αισθάνθηκα κάτι πόνους στις αυγοθήκες μου, οπότε, θα πει ωοθήκες.

Και πώς θα λέγαμε το σπερματοζωάριο! την επώαση θα τη λέγαμε επαύγωση;

Το μάτι, οφθαλμός στη σύνθεση δε λέμε ματογιατρό αλλά οφθαλμίατρο, εποφθαλμιώ, εξόφθαλμος, οφθαλμαπάτη .

Θανά είναι επίρρημα Ομηρικό και σημαίνει ξανά (πολλές φορές) στη σύνθεση λέμε αυτός είναι τακτικός θαμώνας του καφενείου.

Μπορούμε κατ αυτόν τον τρόπο να πάρουμε όλες τις αρχαίες Ελληνίδες λέξεις και να τις μεταφέρουμε στην νέα Ελληνική με τη σύνθεση και να διαπιστώσουμε ότι αυτά τα οποία λέμε με σύνθεση είναι παράγωγα στα νέα Ελληνικά προερχόμενα από τα αρχαία Ελληνικά.

Χωρίς τη σύνθεση οδηγούμαστε σε λεκτικό αδιέξοδο, δεν θα μπορούσαμε να μιλήσουμε. Άλλο παράδειγμα κόμω με ένα μ σημαίνει φροντίζω στη σύνθεση λέμε τραπεζοκόμος, νοσοκόμος, ανθοκόμος αυτός που φροντίζει τα άνθη, ιπποκόμος αυτός που φροντίζει τα άλογα.

Άχ !!! και τι καημός !! Όταν λέμε ώρα με ψηλή εννοούμε την φροντίδα και όταν λέμε ώρα με δασεία εννοούμε τον χρόνο και αφού καταργήθηκαν τα πνεύματα, χάθηκε και η έννοια της Ελληνίδας λέξεως «φροντίδας» ποιος γνωρίζει ότι, από την απολεσθείσα λέξη ώρα με ψηλή, έχουμε σήμερα τα παράγωγα: Θυρωρός, ακτιωρός κλπ, να πούμε και το όρα που σημαίνει βλέπε. Ενώ το κόμμω με 2μ σημαίνει στολίζω εξ ου και το κομμωτήριο στόλισμα της κεφαλής.

Όταν έχουμε τέτοιο πλούτο γιατί να χρησιμοποιούμε ξενόφερτα ή GREEKLISH;

Άρα μέσα στην νέα Ελληνική γλώσσα υπάρχει και η αρχαία η οποία αποτελεί τον σκελετό της βάσης όπου στηρίζεται η νέα Ελληνική γλώσσα η λεγόμενη Δημοτική.

Η δια νόμου επιβληθείσα δημοτική και από την οποία όπως προαναφέραμε της λείπουν πτώσεις ονομαστικοί τύποι τα απαρέμφατα, οι αυξήσεις κλπ. δεν μπορεί να αναπληρώσει την καθαρεύουσα.

Να σας δώσω και μια άλλη πληροφορία : Όταν το έργο είναι για το καλό των ανθρώπων τότε τονίζεται η λήγουσα πχ. Δημιουργός, χειρουρ-

γός, σιδηρουργός, μελισσοουργός και όταν είναι για το κακό τονίζεται η παραλήγουσα πχ. Κακούργος, πανούργος, ραδιούργος κλπ.

Ίσως ήρθε η ώρα μετά από τέτοια άρθρα όπως της Washington Post που εξηγεί γιατί η υφήλιος μαθαίνει Ελληνικά, να είναι η στιγμή της Αναγέννησης την οποία προτείνω στους ακαδημαϊκούς από καιρό.

Και μια και αναφέρθηκα στην Αναγέννηση, παραθέτω και τον καημό των πραγματικών Δασκάλων οι οποίοι λένε: **Την ιστορία από το 400-1400 τη χιλιόχρονη αυτή περίοδο τα παιδιά μας δεν τη διδάσκονται, αν κάνετε μια έρευνα στους ιστορικούς της αναγέννησης του διαφωτισμού θα διαπιστώσετε μετά βδελυγμίας να καταγγέλλουν τον μεσαίωνα ως εποχή βαρβαρότητας, σαν εποχή σκοταδισμού, σαν εποχή τυραννίας και καταπίεσης των ολίγων και με τις ευλογίες του κλήρου που ήταν στον έλεγχό τους ενάντια σε όλους τους λαούς.**

Τα Ελληνόπουλα δεν τη διδάσκονται για να μην αντιληφθούν τον **επερχόμενο Αρμαγεδώνα** για τον νέο μεσαίωνα ο οποίος γεννήθηκε τα τελευταία χρόνια έχοντας την κακιά εμπειρία της αναγέννησης όλων των λαών με την επιρροή που είχε το φως της γνώσης που πήραν από τους Έλληνες και με την οποία κατάφεραν να επιτύχουν την ανατροπή του μεσαίωνα. Ο νέος μεσαίωνας με την **Νέα Τάξη Πραγμάτων** άπλωσε τα πλοκάμια του και μας **καταδυναστεύει** .

(*) Υποστράτηγου ε.α., μέλους του ΙΗΑ

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ

INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION.

Πηγή : <https://professors-phds.com/>.